

LBRIS | We know
books
GREER HENDRICKS
SARAH PEKKANEN

NU EȘTI SINGURĂ

Traducere din limba engleză și note
MANUELA BULAT

LITERA
București

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

1

SHAY

Cifrele nu mint niciodată. Statisticile, diagramele, procentajele nu au planuri ascunse sau nuanțe de gri. Sunt pure și adevărate. Abia atunci când oamenii încep să le manipuleze, întorcându-le pe toate părțile, nu te mai poți încrede în ele.

Jurnal de date, pagina 1

Pe măsuța de cafea se află două pahare de vin, dovadă a unei seri romantice. Le iau și le clătesc, curățând petele rubinii rămase pe fundul lor. Cafeaua e pe foc, răspândind în bucătărie aroma boabelor prăjite, închise la culoare, pe care le-am descoperit cu un an și jumătate în urmă, când m-am mutat în apartamentul lui Sean din Murray Hill.

Întorc capul auzind sunetul unei chei răsucite în broască, iar o clipă mai târziu, Sean intră și își dă jos șlapii. Fredonează, așa cum face când e fericit. A fredonat des în ultima vreme.

- Bună, spun eu, în timp ce el pune pe blat o pungă de cumpărături de la Whole Foods, din care se ițește un buchet de lalele mov. Te-ai trezit devreme.

Părul lui des și roșcat e ușor ciufulit la spate, iar eu îmi rețin dorința de a întinde mâna și de a-mi trece degetele prin el.

- M-am gândit să iau micul dejun.

Scoate din pungă ouă, croasanți și căpșune.

Când întind mâna spre carafa cu cafea, ușa camerei lui Sean se deschide.

El ia repede lalelele, în vreme ce prietena lui, Jody, intră în bucătărie.

- Bună dimineața, spune ea întinzându-se.

Poartă o pereche de boxeri de-ai lui Sean, aproape acoperiți de unul dintre hanoracele lui mari. Părul ei cârlionțat este prins într-o coadă de cal, iar unghiile de la picioare sunt vopsite în roz aprins. Sean îi dă lalelele și o sărută. Mă întorc repede cu spatele și îmi fac de lucru, deschizând frigiderul și turnându-mi lapte de migdale în cana de plastic.

- Poftă bună! le zic eu. Mă duc să lucrez puțin.

- Duminică? face Jody, strâmbând din nasul ei mic și cărn.

- Vreau să-mi revizuiesc CV-ul. Am un interviu mâine.

Îmi iau sacoșa din pânză, cu laptopul în ea, de pe băncuța aflată lângă intrare. Sub ea, sandalele lui Jody sunt cuibărite lângă șlapii pe care Sean tocmai și i-a scos. Îmi vâr degetul mare de la picior între încălțările lor, pentru a le separa.

Apoi cobor un rând de scări și ies în dimineața de august, deja înăbușitoare.

Abia când ajung la colț, îmi dau seama că mi-am lăsat cana de plastic pe blatul din bucătărie. Mă hotărâsc să-mi fac pofta și să-mi iau un *latte* cu gheață, în loc să mă întorc la apartament. În ultima vreme, petrec cât mai puțin timp acolo.

Pentru că cifrele nu mint niciodată. Iar doi plus unu egal... prea mulți.

Deschid ușa masivă de sticlă de la Starbucks și observ că localul este plin. Nu e de mirare, având în vedere că șaptezeci și opt la sută dintre americanii adulți beau cafea zilnic, consumul regulat fiind ușor mai ridicat în rândul femeilor decât al bărbaților. Iar New Yorkul este al patrulea oraș din țară în topul împătimișilor de cafea.

Nu mă pot abține. De multe ori, văd lumea sub formă de statistici. Nu doar pentru că, în calitate de cercetător de piață, analizez date pentru a ajuta companiile să ia decizii cu privire la produsele pe care le vând. Așa am fost de când eram mic. Am început să țin jurnale de date la vârsta de unsprezece ani, când alți copii țineau jurnale obișnuite.

„Uau, te-ai îngrășat cu cinci kilograme și jumătate de la ultima vizită“, mi-a spus medicul pediatru, când am fost să verifice dacă n-am amigdalită, în vara de dinainte de gimnaziu.

„Shay, ești cea mai înaltă. Poți sta pe rândul din spate?“ mi-a zis diriginta într-a cincea, în ziua când am făcut fotografia cu clasa.

Nici unul dintre ei nu a avut un ton negativ, dar acele comentarii, alături de altele pe care le-am auzit deseori, m-au făcut să conștientizez faptul că cifrele afectează modul în care oamenii te privesc.

Realizam grafice cu înălțimea și greutatea mea, precum și cu numărul de goluri marcate în fiecare meci de fotbal. Am colectat și alte date, cum ar fi categoriile de monede din pușculița mea, numărul de cărți de la bibliotecă citite lunar, voturile publicului în cadrul emisiunii *American Idol* și câte medalii de aur, argint și bronz au câștigat Statele Unite la Jocurile Olimpice. Astăzi, am ajuns să îmi accept în mare măsură corpul – mi-am îndreptat atenția spre sănătatea și forța mea –, iar acum, în loc de ceea ce arată cântarul, îmi înregistrez

timpii în cursele de zece kilometri și greutatea pe care le pot ridica.

Arunc o privire prin cafenea. O femeie stă aplecată deasupra laptopului, tastând cu hotărâre. Doi îndrăgostiți stau lipiți unul de altul, ea cu piciorul peste al lui și ținând amândoi în poală ziarul *The New York Times*. Un tată și un băiețel, purtând șepci identice cu Yankees, așteaptă comanda la teighea.

În ultimul timp, se pare că statisticile sunt împotriva mea – am treizeci și unu de ani și nu mă văd cu nimeni. Luna trecută, când șeful m-a chemat în biroul său, am crezut că voi fi promovată. În schimb, mi-a spus că sunt disponibilizată din cauza reducerilor de personal. Mă simt prinsă într-o spirală lentă.

Mă lupt cu toate puterile să schimb lucrurile.

În primul rând, trebuie să-mi găsesc un loc de muncă. Apoi, poate mă voi înscrie pe un site de întâlniri matrimoniale. În viața mea există un gol pe care îl umplea Sean. Înainte ca el s-o cunoască pe Jody, comandam mâncare chinezească cel puțin o dată pe săptămână și ne uitam la seriale pe Netflix. El își rătăcește tot timpul cheile, iar eu știu instantaneu, din felul în care mă strigă pe nume, că are nevoie să-l ajut să le găsească. El udă planta pe care am botezat-o Fred, iar eu aduc corespondența.

Sean este primul tip care mi-a plăcut cu adevărat de când am pus capăt relației cu iubitul meu din facultate. Am început să mă îndrăgostesc de Sean cu luni în urmă. Am crezut că și el simte la fel.

Când barmanul îmi pune *latte*-ul pe teighea, îl iau și ies pe ușă.

Chiar și după ora nouă, canicula e sufocantă și apăsătoare; mă înăbușă, în timp ce mă îndrept spre stația de metrou din 33rd Street. Când îmi simt părul

lipindu-mi-se de ceafă, mă opresc și scot un elastic din geantă, ca să mi-l prind.

Acest fapt simplu mă costă douăzeci și două de secunde.

În timp ce cobor scările mizere spre tunel, văd plecând din stație metroul pe care tocmai l-am ratat. Câțiva oameni, care probabil că au coborât din el, urcă treptele pe lângă mine. Ajung pe peron și simt stingându-se curentul de aer stârnit de tren. Deasupra mea, pâlpaie un neon, iar gunoiul se revarsă dintr-un coș. În afară de mine, mai e o singură persoană care așteaptă, la vreo zece metri distanță.

De ce nu o fi luat metroul care tocmai a plecat?

Când cineva îți provoacă o stare de neliniște, de obicei există motive întemeiate pentru asta. Un bărbat cu barbișon și un rucsac în spinare, care zăbovește pe un peron pustiu, într-o duminică dimineață, nu e de ajuns pentru a-mi accelera pulsul.

E vorba însă despre felul în care mă privește.

Îl urmăresc cu coada ochiului, atentă la orice mișcare bruscă, în timp ce roțițele minții mele s-au pus rapid în mișcare – scările sunt fix în spatele meu. Dacă vrea să-mi facă vreun rău, s-ar putea să fiu suficient de rapidă pentru a le urca în fugă. Dar s-ar putea să mă blochez la turnicheți.

Nu reușesc să identific altă cale de scăpare.

Omul face un pas lent, dar hotărât, spre mine.

Întorc repede capul, sperând că mai vine cineva.

Atunci văd că, până la urmă, nu suntem singuri. O femeie într-o rochie verde cu buline albe se află mai departe pe peron, în direcția opusă față de bărbat. Este parțial camuflată de umbra unui stâlp mare, de susținere.

Mă apropii de ea, păstrându-l în continuare pe tip în câmpul vizual periferic. Dar el se îndreaptă pur și simplu spre scări, iar în cele din urmă o ia în sus pe ele și se face nevăzut. Îmi reproșez că am reacționat exagerat – probabil că a coborât din greșeală pe peronul metroului care duce spre centrul orașului, în locul celui spre periferie, lucru care mi s-a mai întâmplat și mie. Este foarte posibil să se fi uitat tot timpul la ieșire, și nu la mine.

Oftez încet, apoi ridic privirea spre ecranul de afișaj, cu nuanțe verzui. Trenul următor va veni în câteva minute. Alți câțiva oameni coboară scările spre peron.

Aud huruitul îndepărtat al roților metroului – o co-loană sonoră familiară a vieții mele de zi cu zi. Mă simt în siguranță.

Femeia îmi aruncă o privire și observ că e cam de aceeași înălțime cu mine – aproape un metru optzeci – și cam de aceeași vârstă, dar părul ei este mai scurt și mai deschis la culoare decât al meu. Are un chip plăcut; este genul de persoană căreia i-aș cere indicații dacă m-aș rătăci.

Îmi desprind privirea de la ea și mă uit în jos. Ceva strălucește pe betonul tocit al peronului. E o bijuterie. La început, mi se pare a fi o brățară, dar, când mă aplec și o ridic, îmi dau seama că este un colier de aur, cu un pandantiv care arată ca un soare strălucitor.

Mă întreb dacă femeia a scăpat-o. Mă pregătesc să o întreb, când vuietul metroului care se apropie devine mai zgomotos.

Ea se apropie de marginea peronului.

În mîntea mea răsună puternic un avertisment: „Prea aproape!”

În acel moment, îmi dau seama că femeia aceea nu se află acolo pentru a lua metroul.

Întind mâna spre ea și strig ceva de genul „Nu!“ sau „N-o face!“ Dar e prea târziu.

Privirile ni se întâlnesc. Trenul apare în gura tunelului. Apoi ea sare.

Pentru o fracțiune de secundă, pare încremenită, suspendată în aer, cu brațele ridicate deasupra capului, de parcă ar fi o dansatoare.

Trenul trece în viteză, iar roțile scrâșnesc frenetic pe șine, scârțâitul lor răsunând mai ascuțit ca niciodată.

Mi se strânge stomacul, mă aplec și vomit. Încep să tremur incontrollabil din tot corpul, reacționând la oroare, în vreme ce mintea mea încearcă nebunește să o proceseze.

Cineva țipă iar și iar: „Sunați la Urgențe!“

Trenul oprește. Mă silesc să mă uit. Nu se vede nici o urmă a femeii.

Acum exista, iar în secunda următoare a dispărut cu totul. Mă clatin spre o bancă de lângă perete și mă prăbușesc pe ea.

Apoi, de-a lungul tuturor evenimentelor care urmează – în timp ce o detectivă cu o figură impasibilă îmi ia declarația, pe când sunt condusă pe lângă banda care delimitează scena crimei, până în stradă, și străbat cele șapte străzi spre casă –, nu-mi pot alunga din gând ochii femeii, chiar înainte de a sări. Nu am văzut în ei nici disperare, nici frică sau hotărâre.

Erau goi.

2

CASSANDRA & JANE

Amanda Evinger avea douăzeci și nouă de ani. Nu era căsătorită. Nu avea copii. Locuia singură într-o garsonieră din Murray Hill, nu departe de Grand Central Station. Lucra ca asistentă la camera de gardă de la City Hospital, o ocupație atât de solicitantă și cu un ritm atât de alert, încât a împiedicat-o să aibă legături strânse cu colegii ei.

A părut candidata perfectă, până când s-a aruncat sub roțile metroului.

La două seri de la moartea Amandei, Cassandra și Jane Moore stau împreună pe o canapea din apartamentul Cassandrei, aflat în Tribeca, și privesc la ecranul unui laptop.

Mobilierul simplu are tapițerii gri-porumbel și crem și este punctat din loc în loc de câteva perne în culori luminoase. Ferestrele din podea până în tavan invită înăuntru multă lumină și oferă o priveliște panoramică a fluviului Hudson.

Apartamentul este plăcut și elegant, potrivit celor două ocupante.

La treizeci și doi de ani, Cassandra este cu doi ani mai mare decât Jane. Se vede cu ușurință că cele două femei – amândouă cu părul negru, lung și strălucitor, ochii căprui cu irizații aurii și tenul alb ca laptele – sunt

surori. Dar trupul Cassandrei e athletic, în vreme ce Jane pare mai moale și cu mai multe rotunjimi și are un glas subțiratic și blând.

Jane se încruntă în vreme ce Cassandra parcurge potențialele imagini. Singurele pe care le au cu Amanda sunt recente, din ultimele luni – Amanda stând cu picioarele încrucișate pe o pătură de picnic în Prospect Park; Amanda ridicând un pahar cu margarita pentru a toasta la petrecerea de ziua lui Jane; Amanda trecând linia de sosire la un marș caritabil pentru susținerea cercetărilor în domeniul cancerului mamar.

În majoritatea fotografiilor, este înconjurată de aceleași șase tinere zâmbitoare – grupul pe care surorile Moore îl strângeau de obicei. Femeile aveau ocupații diferite și proveneau din medii foarte diverse, dar împărtășeau trăsături mai importante, ascunse.

– Avem nevoie de una în care Amanda să fie singură, spune Jane.

– Stai puțin!

Cassandra scoate o poză cu Amanda, scăldată în conul de lumină care se revarsă pe o fereastră din apropiere și ținând în brațe o pisicuță târcată. Jane se apleacă să se uite mai bine și încuviințează din cap.

– Bun. Taie puțin din ea, și n-o să-și dea nimeni seama unde a fost făcută.

Surorile privesc tăcute fotografia. Cu doar câteva săptămâni în urmă, Amanda stătea tolănită în fotoliul gri de lângă canapeaua pe care stăteau acum cele două femei, acela fiind locul pe care îl alegea de obicei când venea la ele. Și-a dat jos pantofii și și-a întins picioarele lungi peste brațul fotoliului, în timp ce vorbea despre bărbatul în vârstă, victimă a accidentului rutier cu fugă de la locul faptei, la a cărui salvare contribuise în cele patru ore de îngrijiri medicale frenetice. „Fiica lui ne-a

adus astăzi o mulțime de fursecuri de casă și ne-a lăsat cea mai drăguță felicitare!“ spusese Amanda, iar cuvintele își luaseră zborul de pe buzele ei cu exuberanța obișnuită. „În asemenea momente, îmi iubesc slujba.“

Pare de necrezut nu doar că Amanda a murit, ci și că a ales să-și pună capăt zilelor într-un mod atât de dramatic.

- Nu m-am gândit nici o clipă că s-ar putea întâmpla așa ceva, spune Cassandra în cele din urmă.

- Cred că nu am cunoscut-o pe Amanda atât de bine pe cât am crezut, răspunde Jane.

Pentru cele două surori, sinuciderea Amandei a atras după sine eforturi disperate de a răspunde la anumite întrebări: Unde se dusesese cu câteva zile înainte de a muri? Cu cine vorbise? Lăsase în urmă vreo dovadă - cum ar fi un bilet de rămas-bun?

S-au dus imediat să caute prin apartamentul ei, folosind cheia lor de rezervă pentru a intra. Au recuperat laptopul Amandei și au rugat-o pe una dintre femeile din cercul lor de cunoștințe apropiate, care era consultantă în domeniul siguranței operaționale, să-l deblocheze. Ea a inițiat un atac de tip dicționar, încercând mii de parole posibile, până când a găsit-o pe a Amandei. Apoi surorile au luat la verificat mesajele Amandei. Din păcate, telefonul ei fusese distrus de metrou, așa că nu putea fi examinat.

În două ore, clădirea ei a fost pusă sub supraveghere. Primul vizitator, mama Amandei, care a venit cu trenul din Delaware, a fost invitată la ceai de către una dintre prietenele îndurerate ale Amandei. Nu s-au obținut informații utile, chiar dacă mama Amandei a preferat să meargă într-un bar și a întins conversația pe două ore, timp în care a consumat patru pahare de Chardonnay.

Comemorarea, care va avea loc joi seara, într-un club privat din Midtown, este o măsură de precauție. A fost ideea Cassandrei să organizeze o ceremonie simplă, fără implicații religioase. Oricine a avut o legătură cu Amanda își va face, probabil, apariția.

Surorile, care au acum acces la contactele Amandei, vor invita pe toată lumea cu care Amanda a corespondat în ultimele șase luni.

Cassandra și Jane intenționează de asemenea să pună invitații tipărite la intrarea principală a clădirii în care a locuit Amanda, în camera de odihnă a asistentelor de la City Hospital și în vestiarul sălii de sport pe care Amanda o frecventa.

La comemorare, o carte de oaspeți va fi folosită pentru a obține numele celor veniți să-și prezinte ultimele omagii.

– Vom trece și peste asta, nu? o întreabă Jane pe Cassandra.

Ambele surori sunt epuizate. Sub ochi au cearcăne violete, iar Cassandra a slăbit câteva kilograme și pomeții i-au devenit și mai proeminenți.

– Ca întotdeauna, răspunde Cassandra.

– Mă duc să aduc câte un pahar de vin, zice Jane, și când se ridică, o strânge ușor pe Cassandra de umăr.

Cassandra dă din cap în semn de mulțumire, în timp ce inserează fotografia Amandei în necrologul de pe ecran. Mai verifică o dată să nu-i fi scăpat vreo greșală, chiar dacă știe pe de rost fiecare cuvânt.

„Va fi suficient?” se întreabă ea, apăsând tasta de printare.

Dacă în zilele de dinaintea morții ei, Amanda a dezvăluit cuiva – *oricui* – ceva ce n-ar fi trebuit, se va simți acea persoană obligată să vină la comemorarea ei?